

РЕШЕНИЕ

№ 4377

гр. София, 28.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14
състав**, в публично заседание на 30.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **11825** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за данък върху добавената стойност.

С жалба от [фирма] се оспорва издаденият от органи по приходите, при ТД на НАП – С. РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221920006904-091-001/05.07.20219 г., потвърден с Решение № 1534/04.10.2021 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С., при ЦУ на НАП.

Пред Съда дружеството – жалбоподател е представлявано от адвокат, който: поддържа жалбата; ангажира заключение на съдебносчетоводна експертиза, прието без възражения от страните; заявява изрично, че не претендира възстановяване на разноски за водене на делото.

Ответникът, чрез процесуален представител – юрисконсулт: оспорва жалбата, поддържайки изложените в Решение № 1534/04.10.2021 г. мотиви; желае юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, като съобразява наличните по делото доказателства, становищата на страните и заключението на съдебносчетоводната експертиза, приема по същество следното.

Жалбата е процесуално допустима, тъй като са изпълнени изискванията на ал. 1, ал. 2 на чл. 156 ДОПК. Валидно е Решение № 1534/04.10.2021 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С..

Ревизия е първа за данъчните периоди по: ЗДДС – от 01.12.2018 г., до 31.08.2018 г.

Възложена е с редовно издадена от компетентен орган по приходите, на длъжност „началник сектор“ заповед. Въз основа на съставен (л. 21 от делото) РД, срещу който е подадено възражение, което не е уважено и е издаден процесният РА (л. 30). Ревизионният акт е потвърден от решаващия административен орган с Решение № 1534/04.10.2021 г. С акта, в тежест на дружеството е определено задължение за внасяне на ДДС, в размер на общо 5 038 лева и лихви – 1 266, 31 лева, след като не е признато правото да бъде приспаднал данъчен кредит, начислен с издадени от [фирма] четири броя фактури, с предмет „транспорт, монтаж, демонтаж и техническо обслужване на фото инсталация“.

За да откажат да уважат претенцията на [фирма] за приспадане на данъчния кредит издателите на ревизионния акт и ответникът се позовават на следните факти и обстоятелства.

От [фирма] са предоставени: копия на процесните фактури (№ 10...0143/14.12.2018 г., № 10...0145/18.12.2018 г., № 10...0149/21.12.2018 г., № 10...0154/28.12.2018 г.), договори, протоколи, фискални бонове, счетоводни справки и писмени обяснения. С писмените обяснения се твърди, че: предоставените от [фирма] услуги са транспорт, монтаж и демонтаж и техническо обслужване, на фото – инсталация, изработване и монтаж на рекламни материали; комуникацията е осъществявана с Ф. В. - управител на доставчика; сключването на договорите (от: 30.11.2018 г.; 03.12.2018 г.; 21.12.2018 г. и 04.12.2018 г.) и разплащането по фактурите е извършвано в офиса на [фирма]; местата на извършване на услугите са: Хотел „П. блу“ в А.; бар „Х. енд“ - Б.; клуб „С. стейдж“ - С.; механа „Чергите“ – С. и др.; [фирма] е извършило транспорт, монтаж и демонтаж на техническо обслужване, на фото – инсталации, във връзка с коледни партита и рекламни събития, организирани от клиенти на [фирма]; цената е формирана според часовете на събитието или сложността на задачата.

За да дискредитират упражненото право на приспадане на ДДС ревизиращите органи са приели, че: договорите са с идентично съдържание, с предмет: „транспорт, монтаж, демонтаж и техническо обслужване на фото - инсталация за фирмени събития, през месец 12.2018 г.“, като предмет на договора от 04.12.2018 г. е „транспорт, монтаж и демонтаж на рекламни материали през м. 12.2018 г.“; не се установява, как и въз основа на какви показатели, с еднаквите по съдържание договори са уговорени различни цени - не са посочени конкретните показатели, на база на които са определяни цените на услугите; в договорите не са посочени и конкретните събития, мястото на провеждането им, времетраене и др.; не са представени никакви доказателства за кадровата и материално - техническата обезпеченост на [фирма], за извършване на фактурираните доставки; при насрещната проверка доставчикът не е представил информация за извършени разходи по изпълнение на договорите; като доказателство за изпълнение, към всеки договор са приложени протоколи, за които е признато да съответстват на датите, на фактурите. Въпреки това протоколите не са ценени като доказателства, понеже в тях „не са вписани единичните цени на отделните дейности, съответно, не може да се установи начинът на калкулиране стойността на услугите, след като и в самите договори е заложено възнаграждението да се определя на база сложността на процедурата и изискванията на клиента; не може да се разбере, какво се включва в термина „процедура“, нито какви са „изискванията на клиента“; според протоколите, едновременно на една и съща дата са се провеждали по няколко събития, на различни обекти, с различно местонахождение“. Според органите по приходите положеният от

името на Ф. В., като управител на [фирма] подпис под договорите, се различава видимо от подписа, положен в протоколите. Съдът по – скоро се съгласява с тази констатация, тъй като и с „невъоръжено око“ се виждат разлики между подписите. Освен това Съдът приема, че наличието върху всеки договор и всеки протокол на два подписа (различаващи се един от друг), положени от името на представляващия [фирма], с ненужно поставени върху всеки подпис фирмен печат, е с цел да бъдат „замаскирани“ подписите. Именно последната констатация дава основание на Съда да не се позове безрезервно и удобно на мотивите на ВАС, Първо отделение, Решение № 1082/07.02.2022 г., по адм. дело № 5533/2021 г., с което е отменено Решение № 6033/03.11.2020 г. на настоящия съдебен състав, поправено с решение № 481/29.01.2021 г., по адм. дело № 1014/2020 г. на Административен съд София-град. С решението на ВАС, по сходен с настоящия казус (услуги с предмет „построяване снимачна площадка за снимки на бира „.....“, обслужване и демонтаж и строеж декор „Буферна зона“, построяване на декор за филма „....“, декор за филм - павилион „О.“) е прието, че: „резултатите от услугите по спорните фактури, видно от които по съдържанието си изработеното не се характеризира с техническа сложност, а има своята специфика да служи за декор, респ. специален ефект или стилизирана визуализация на определена напитка; поради това неоткриването на доставчиците и липсата на доказателства за кадрова и ресурсна обезпеченост не следва да остане в тежест на претендиращия право на данъчен кредит“.

За постигане ефекта от облагането с ДДС (само на добавената стойност), посредством еднократното му включване в крайната цена по конкретна доставка, съответно, за да бъдат изпълнени материалноправните изисквания за приспадането на косвения данък, на установяване неизменно подлежи, дали реално е била извършена доставка на стока/услуга, както и дали това е сторено с ресурси (материални и физически) на лицето, издало данъчната фактура. Процесът на изследване реалността на всяка отделна доставка е свързан, както с вида ѝ, така и с наличието на доказателства (преки и/или косвени) и обективни признаци, анализът на които да покаже, че е било практически възможно издателят на данъчната фактура да се справи със съответната задача. В тежест на посочения във фактура „получател“, който има претенция да получи начисления ДДС, е да установи реалното извършване на фактурираната доставка, в условията на пълно насрещно доказване. В тази връзка Съдът счита, че коментираните по-горе писмени доказателства, констатациите и заключенията на ревизиращите органи подкрепят решението на ответника за потвърждаване на РА № Р-22221920006904-091-001/05.07.20219 г. Споделено от Съда е и мнението на ответника (ревизиращите органи по приходите), че фактурите не отразяват действително осъществени търговски отношения. Специалният закон обвързва сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, с получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, които доставчикът (регистрирано закон лице) му е доставил или предстои да му достави – чл. 68, ал. 1, т. 1, чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС. От друга страна, формалното изпълнение изискването на чл. 71, т. 1 с.з. не отменя условието, доставката да е реално осъществена, именно от издателя на данъчната фактура. Според писмените обяснения на жалбоподателя: в случаите, когато се предоставят на подизпълнител рекламните материали, представител на [фирма] ги доставя директно до обекта на клиента, за да се избегне пренасянето им до офиса на подизпълнителя, който след това да трябва да ги достави на обекта; на този обект подизпълнителят изпраща свой

служител, който да извърши монтажа, подреждането и демонтажа им, тъй като самите рекламни материали са вече изготвени от [фирма]; материалите по повечето проекти са лесно сглобяеми и разглобяеми и се пренасят в разглобено състояние, като малки по размер елементи и обичайно това е ставало с личен автомобил на управителя на [фирма] или с такъв на служители на доставчика; поради естеството на фирмените събития (коледно парти) се предполага организиране в началото на месец декември и е оправдано наличието на няколко събития, на конкретна дата; логистично това не пречи услугите да бъдат извършвани в различни обекти, през различно време - за събития на една и съща дата услугите са извършвани в рамките на деня, в различните обекти; извършването на дейностите в други градове в България е съобразявано и комуникирано с доставчика, при негова собствена организация на работа; практически би било много трудно бюджетът за монтаж и демонтаж да бъде разбит на отделни елементи; когато става въпрос за рекламно събитие, този бюджет включва множество малки дейности, които могат да бъдат оценени в своята съвкупност; от представените приемо-предавателни протоколи става ясно, какви са конкретните дейности, с какви материали са осъществени (фото - инсталации, текстилна стена, PVC - фолио, промоционален щанд), както и за кои обекти и събития са използвани материалите, и на кои дати.

Дори да бъдат кредитирани тези обяснения Съдът счита, че коментираните по-горе договори и протоколи са единствените документи за извършване на услугите. Протоколите обаче, може да служат като частни свидетелстващи документи, само ако са надлежно подписани (арг. чл. 180 ГПК). Разколебаването на доказателствената стойност на тези протоколи, които не са подкрепени като съдържание и дати на издаване с други преки/или косвени доказателства, не сочи на категоричен извод, че именно [фирма], със свои ресурси е изпълнило услугите, в полза на [фирма], защото: не е разполагало със съответно ангажирани работници, които да са толкова много и толкова мобилни, че (както твърди управителят на [фирма] в обясненията си) да „обслужват“ едновременно няколко фирмени партита, в един и същи ден, по едно и също време, вкл. в градове, различни от [населено място], само с „личен автомобил на управителя на [фирма] или с такъв на служители на доставчика“. Впрочем от страна на управителя на [фирма] не са дадени в тази връзка никакви обяснения.

Заклучението на съдебносчетоводната експертиза е за: надлежно осчетоводяване от [фирма] на процесните доставки; отчитане на услугите и признаването им в счетоводството на [фирма] за текущ разход за основната дейност на дружеството, като същите формират част от себестойността на извършените последващи облагаеми доставки към клиенти [фирма], [фирма], [фирма], „С.“ АЗД, [фирма], [фирма] [фирма], [фирма], [фирма], „Д. Общо застраховане“, Първа Инвестиционна банка, О.. Експертното заключение, както и показанията на ангажирания от жалбоподателя свидетел Ч. Н. Н. не дават основание на Съда да отстъпи от гореизложените мотиви. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне. Оспореният Ревизионен Акт № Р-22221920006904-091-001/05.07.20219 г., потвърден с Решение № 1534/04.10.2021 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С., при ЦУ на НАП е материално законосъобразен и обоснован, от гледна точка на установените със ЗДДС специални изисквания за упражняване на правото на данъчен кредит и предвид регламентираните с ДОПК процесуални правила за всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства. Актът е издаден от компетентни,

надлежно оправомощени органи по приходите.

Дружеството – жалбоподател, предвид текста на чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да бъде осъдено да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 645 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от [фирма], против издадения от органи по приходите, при ТД на НАП – С. РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22221920006904-091-001/05.07.20219 г., потвърден с Решение № 1534/04.10.2021 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С., при ЦУ на НАП, относно непризнато право на приспадане данъчен кредит за м. 12.2018 г., в размер на 5 048 лв. и лихви – 1 266, 31 лв.

ОСЪЖДА „МИ Г.“ Е. - ЕИК:[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение, в размер на 645 лв. (шестстотин, и четиридесет и пет лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: